

Sygn. akt: V K 1946/12

(...) 1 Ds. 2430/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu,

w składzie :

Przewodniczący : SSR Michał Kupiec

Protokolant : sekr. sąd. Paweł Kikoła

po rozpoznaniu w dniu 15-02-2013 r. we Wrocławiu na posiedzeniu

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

1. K. J.

syna K. i S. z domu K.

urodzonego (...) w Ś.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 3 września 1999 roku do 4 września 1999 roku we W., działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z D. D. i z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez zawarcie z (...) trzech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...) bez zamiaru wywiązania się z przyjętych zobowiązań, doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.240,40 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk

2. A. Ż.

córkę W. i H. z domu Ż.

urodzonej (...) w Ś.

PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

II. w okresie od 26 lipca 1999 roku do 7 września 1999 roku we W., działając w warunkach czynu ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie oraz wspólnie i w porozumieniu z D. D. i z innymi osobami, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z przyjętego zobowiązania na podstawie zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...) wyłudziła usługi telekomunikacyjne o wartości 332,41 złotych, czym działała na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk

3. K. P.

syna J. i A. z domu L.

urodzonego (...) w J.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

III. w okresie od 22 lipca 1999 roku do 11 sierpnia 1999 roku we W., działając w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z D. D. i z innymi osobami, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z przyjętego zobowiązania na podstawie zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...) wyłudził usługi telekomunikacyjne o wartości 410,33 złotych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.;

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk

4. S. D. (1)

syna W. i W. z domu W.

urodzonego (...) w L.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

IV. w okresie od 9 lipca 1999 roku do 12 stycznia 2000 roku we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z D. D. i z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez zawarcie z (...) czterech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...), (...) bez zamiaru wywiązania się z przyjętych zobowiązań doprowadził (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.464,01 zł;

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk

5. M. P. (1)

syna J. i A. z domu L.

urodzonego (...) w Ś.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

V. w okresie od 8 lipca 1999 roku do 14 sierpnia 1999 roku we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z D. D. i z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez zawarcie z (...) czterech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...), (...) bez zamiaru wywiązania się z przyjętych zobowiązań doprowadził (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 639,94 zł;

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk

* * *

I. uznaje oskarżonego **K. J.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, a stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. J. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu K. J. karę grzywny w wysokości 15 (piętnastu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

IV. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżonego K. J. do naprawienia wyrządzonej szkody, poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 2.240,40 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści złotych czterdzieści groszy) w okresie próby;

V. uznaje oskarżoną **A. Ż.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. Ż. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

VII. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżoną A. Ż. do naprawienia wyrządzonej szkody, poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 332,41 zł (trzysta trzydzieści jeden złotych czterdzieści jeden groszy) w okresie próby;

VIII. uznaje oskarżonego **K. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, a stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

X. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu K. P. karę grzywny w wysokości 15 (piętnastu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

XI. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżonego K. P. do naprawienia wyrządzonej szkody, poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 410,33 zł (czteryście dziesięć złotych trzydzieści trzy grosze) w okresie próby;

XII. uznaje oskarżonego **S. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, a stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. D. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

XIV. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżonego S. D. (1) do naprawienia wyrządzonej szkody, poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 1.464,01 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt cztery złote jeden grosz) w okresie próby;

XV. uznaje oskarżonego **M. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, a stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. P. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

XVII. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżonego M. P. (1) do naprawienia wyrządzonej szkody, poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 639,94 (sześćset trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) w okresie próby;

XVIII. na podstawie art. 624 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych K. J., A. Z. (1), K. P., M. P. (1) i S. D. (2) od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił:

W okresie od 12 marca 1999 r. do 12 września 2000 r. D. D., a także M. H. i M. C., wspólnie zajmowali się wyłudzeniem telefonów komórkowych oraz usług telekomunikacyjnych na szkodę (...) sp. z o.o., a także w (...) sp. z o.o., w ten sposób że proponowali różnym, zazwyczaj znajdującym się w ubóstwie, osobom, zawieranie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie których osoby te uzyskiwały telefony komórkowe. W tym celu D. D., M. H. i M. C. przekazywali tym osobom niewielkie wynagrodzenie, zawozili je do punktu sprzedaży telefonów komórkowych, udzielali środków finansowych na pokrycie wymaganych opłat, następnie sami przejmowali wydane przez (...) telefony komórkowe, a osobom, które zawarły umowę, polecały zgłoszenie na Policji kradzieży telefonów, aby uniknąć płacenia za usługi telekomunikacyjne. K. D. D., M. H. i M. C. takie umowy zawierali również samemu.

(dowód: zeznania J. K. k. 340 – 350;

zeznania G. G. k. 9 – 11;

zeznania W. G. k. 13 – 14;

umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, rachunki, regulaminy świadczenia usług telekomunikacyjnych, korespondencja z numerami (...), karty gwarancyjne, kopie dokumentów tożsamości klientów, pisemne oświadczenia o kradzieży telefonów k. 16 – 31, k. 32 – 55, k. 89 – 94, k. 101 – 111, k. 121 – 283, k. 323 – 335, k. 352 – 397, k. 577;

protokół przeszukania mieszkania M. H. k. 31 – 34, k. 319 – 321, k. 403 – 406,

protokół przeszukania mieszkania D. D. k. 56 – 58,

kartki z zapiskami D. D. k. 60;

wyjaśnienia M. C. k. 76 – 79, k. 81, k. 84, k. 87,

wyjaśnienia M. B. k. 297 – 298, k. 439 – 440, k. 459 – 460;

wyjaśnienia M. P. (1) k. 301 – 302, k. 436 – 437, k. 568 – 569;

wyjaśnienia A. B. k. 305 – 307, k. 427 – 428, k. 464 – 465;

wyjaśnienia K. P. k. 310 – 315, k. 433 – 434, k. 454 – 455;

wyjaśnienia K. J. k. 316 – 318, k. 430 – 431, k. 546 – 547;

wyjaśnienia D. D. k. 337 – 339, k. 398 – 400, k. 443 – 444, k. 555 - 556;

wyjaśnienia A. Z. (2) k. 409, k. 424 – 425, k. 470 – 471;

wyjaśnienia S. D. (1) k. 529 – 530)

W ten sposób D. D. nawiązał kontakt ze S. D. (1), który na jego prośbę w zamian za niewielkie wynagrodzenie w okresie od 9 lipca 1999 r. do 22 lipca 1999 r. zawarł z (...) sp. z o.o. cztery umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...), (...), a uzyskane aparaty telefoniczne przekazał D. D., który je sprzedał. S. D. (1) nie miał zamiaru wywiązywania się z zawartych umów i nie dokonywał żadnych należnych wpłat. Z powodu braku opłat w dniu 3 sierpnia 1999 r. i 12 stycznia 2000 r. aktywacja tych umów została zawieszona. W ten sposób (...) sp. z o.o. poniosła szkodę w wysokości 1.464,01 zł. Mianowicie:

- w dniu 9 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie firmowym (...) we W. przy ul. (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W dniu 3 sierpnia 1999 r. aktywację zawieszono z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat;

- w dniu 9 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie (...) w Makro B. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Aktywacja umowy nastąpiła 10 lipca 1999 r. i została zawieszona w dniu 3 sierpnia 1999 r. z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat;

przy czym kwota nieuregulowanych opłat, powstałych w wyniku użytkowania telefonów wydanych na podstawie umów nr (...) wyniosła 1.089,54 zł.

- w dniu 10 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie (...) we W. przy pl. (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W dniu 3 sierpnia 1999 r. aktywację zawieszono z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat, przy czym kwota nieuregulowanych opłat, powstałych w wyniku użytkowania telefonu wydanych na podstawie umowy wyniosła 260,90 zł;

- w dniu 22 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie firmowym (...) przy ul. (...) we W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W dniu 12 stycznia 2000 r. aktywację zawieszono z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat przy czym kwota nieuregulowanych opłat, powstałych w wyniku użytkowania telefonu wydanych na podstawie umowy wyniosła 113,57 zł

(dowód: zeznania J. K. k. 348 – 350;

wyjaśnienia S. D. (1) k. 529 – 530;

umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych S. D. (1), kopie dokumentów tożsamości i decyzji o nadaniu numeru NIP k. 376- 397, oryginały w kopercie na k. 577;

wyjaśnienia D. D. k. 399 – 400, k. 443 – 444)

S. D. (1), urodzony w dniu (...), jest kawalerem, ma czworo małoletnich dzieci, pozostaje w konkubinacie. Pracuje jako kamieniarz z wynagrodzeniem około 1.500 zł miesięcznie. Ma wykształcenie podstawowe. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. S. D. (1) nie był uprzednio karany sądownie.

(dowód: wyjaśnienia S. D. (1) k. 529 – 530;

informacja z K. k. 570)

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony S. D. (1) przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 529 – 530) i wyjaśnił, że podpisał umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na prośbę D. D. i jego dwóch znajomych, którym oddał telefony wraz z całą dokumentacją, otrzymując w zamian 50 – 70 zł od umowy. S. D. (1) przyznał, że wiedział, że D. D. sprzedaje uzyskane w ten sposób telefony, a sam nie płacił rachunków telefonicznych, ani nie zamierzał ich płacić. Oskarżony twierdził, że D. D. miał zgłosić kradzież uzyskanych w ten sposób telefonów, aby uniknąć obciążania rachunkami za usługi telekomunikacyjne. S. D. (1) wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

Sąd Rejonowy zważył:

Sprawstwo i wina oskarżonego S. D. (1) nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach przedstawicieli pokrzywdzonej spółki (...) i jej przedstawicieli handlowych: przede wszystkim J. K. (k. 340 – 350), a także G. G. (k. 9 – 11), W. G. (k. 13 -14), K. R. (k. 285 – 286), R. Z. (k. 292 – 294) którzy szczegółowo, precyzyjnie, obiektywnie, opierając się na danych z systemu informatycznego, opisywali poszczególne umowy zawierane przez osoby kierowane do (...) przez m.in. D. D., dane klientów, sposób zawarcia umowy, czas w jakim dochodziło do zawieszenia możliwości wykonywania połączeń telefonicznych w razie braku zapłaty opłaty abonamentowej i opłaty za aktywację i wysokość szkody.

Ustaień w tym zakresie Sąd dokonał także na podstawie zabezpieczonej dokumentacji w postaci umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wystawionych przez (...) rachunków uproszczonych, podpisanych przez klientów regulaminów świadczenia usług telekomunikacyjnych, korespondencji z numerami (...), kart gwarancyjne, kopii dokumentów tożsamości klientów, pisemnych oświadczeń o kradzieży telefonów, wskazujących jednoznacznie na treść zawieranych kontraktów i brak ich wykonania po stronie klientów.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się również częściowo na wyjaśnieniach M. C., który jakkolwiek nie przyznawał się do winy, to przecież opisał szczegółowo sposób kontaktowania się D. D. z osobami, które na jego prośbę zawierały umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a które zawoził do placówek operatora i sklepów, aby zawrzeć umowy. M. C. potwierdzał, że osoby te przekazywały całe zestawy telefonów D. D. i M. H., którzy instruowali te osoby, co mają kupić, jak mają się zachować. M. C. rozpoznawał też okazywanych mu oskarżonych, jako osoby, które na prośbę D. D. zawoził do sklepów telefonów komórkowych, w tym K. J., M. P. (2),

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się także na wyjaśnieniach D. D. i M. H. którzy przyznając się do winy możliwie szczegółowo i precyzyjnie opisywali okoliczności związane z zawieraniem przez niego i niejako kierowane przez nich osoby umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. D. D. i M. H. przyznawali, że przejmowali nabywane przez te osoby zestawy telefoniczne i sprzedawali je. W zamian płacili tym osobom niewielkie wynagrodzenie. Przyznawali, że nikt nie zamierzał regulować należności wynikających z zawieranych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przyznawali też, że sami wskazywali, jakie telefony osoby te mają uzyskać, wspólnie z M. C. jako kierowcą zawozili je do punktów, gdzie możliwe było zawarcie umowy oraz przekazywali pieniądze na dokonania koniecznych opłat wstępnych. D. D. przyznał też, że w ten sposób mógł wyłudzić około 50 telefonów.

Ponadto Sąd dał wiarę i oparł się na wyjaśnieniach pozostałych oskarżonych w sprawie, w tym na wyjaśnieniach M. B. (k. 297 – 298, k. 439 – 440, k. 459 – 460), M. P. (1) (k. 301 – 302, k. 436 – 437, k. 568 – 569), A. B. (k. 305 – 307, k. 427 – 428, k. 464 – 465), K. P. (k. 310 – 315, k. 433 – 434, k. 454 – 455), K. J. (k. 316 – 318, k. 430 – 431, k. 546 – 547) i A. Z. (2) (k. 409, k. 424 – 425, k. 470 – 471). Osoby te szczerze, możliwie precyzyjnie, przyznając się do winy, opisywały, że zawierały umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, aby uzyskać telefony komórkowe, które przekazywali D. D. i M. H.. Potwierdzali, że byli przez nich oraz kierowcę (którym był M. C.) zawożeni do punktów sprzedaży, instruowani, jakie telefony mają nabyć, jak mają się zachowywać. Na ten cel D. D. i M. H. przekazywali im niezbędne środki na dokonanie koniecznych opłat. Po oddaniu zestawów telefonicznych osoby te otrzymywały niewielkie wynagrodzenie. Wyjaśnienia tych osób są spójne, zbieżne ze sobą i wskazują na jednolity sposób postępowania sprawców, którzy nimi niejako kierowali. Osoby te przyznawały, że nie zamierzały regulować opłat zgodnych z umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wyjaśnienia te obrazują również sposób działania w odniesieniu do osoby S. D. (1), pokazując regułę, w którą i ten oskarżony się wpisał swoim działaniem.

Powyższe ustalenia znajdują przy tym potwierdzenie w wynikach przeszukania mieszkań D. D. i M. H., podczas których ujawniono liczne dokumenty związane z umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych pozostałych oskarżonych, co potwierdza że przejmowali oni zestawy telefoniczne nabywane przez współsprawców.

Szczegółowe ustalenia dotyczące osoby oskarżonego S. D. (1) wynikały przede wszystkim z samych zabezpieczonych dokumentów oraz z zeznań pracownika (...) sp. z o.o. J. K. (por. zwł. k. 348 – 350). Zgodnie z nimi:

- w dniu 9 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie firmowym (...) we W. przy ul. (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W dniu 3 sierpnia 1999 r. aktywację zawieszono z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat;

- w dniu 9 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie (...) w Makro B. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Aktywacja umowy nastąpiła 10 lipca 1999 r. i została zawieszona w dniu 3 sierpnia 1999 r. z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat;

przy czym kwota nieuregulowanych opłat, powstałych w wyniku użytkowania telefonów wydanych na podstawie umów nr (...) wyniosła 1.089,54 zł.

- w dniu 10 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie (...) we W. przy pl. (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W dniu 3 sierpnia 1999 r. aktywację zawieszono z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat, przy czym kwota nieuregulowanych opłat, powstałych w wyniku użytkowania telefonu wydanych na podstawie umowy wyniosła 260,90 zł;

- w dniu 22 lipca 1999 r. S. D. (1) zawarł w salonie firmowym (...) przy ul. (...) we W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W dniu 12 stycznia 2000 r. aktywację zawieszono z powodu podejrzenia wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, wobec braku regulowania należnych opłat przy czym kwota nieuregulowanych opłat, powstałych w wyniku użytkowania telefonu wydanego na podstawie umowy wyniosła 113,57 zł.

To, że powyższe umowy zostały zawarte w ramach procedury wyłudzenia zestawów telefonicznych i usług telekomunikacyjnych, potwierdzał również oskarżony D. D. (por. k. 399 – 400, k. 443 – 444), wprost odnosząc się do osoby S. D. (1), opisując że zawoził go do salonów sprzedaży i przejmował uzyskiwane przez niego telefony, które następnie sprzedał.

Należy też mieć na uwadze, że oskarżony S. D. (1) przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 529 – 530) i spójnie, logicznie, zgodnie z wyjaśnieniami współoskarżonych, przyznawał, że podpisał umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na prośbę D. D. i jego dwóch znajomych, którym oddał telefony wraz z całą dokumentacją, otrzymując w zamian 50 – 70 zł od umowy. S. D. (1) przyznał, że wiedział, że D. D. sprzedaje uzyskane w ten sposób telefony, a sam nie płacił rachunków telefonicznych, ani nie zamierzał ich płacić. Oskarżony twierdził, że D. D. miał zgłosić kradzież uzyskanych w ten sposób telefonów, aby uniknąć obciążania rachunkami za usługi telekomunikacyjne. Wyjaśnienia te nie budzą żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności. S. D. (1) wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

* * *

Nie budziło zatem żadnych wątpliwości, że oskarżony S. D. (1) dopuścił się tego, że w okresie od 9 lipca 1999 roku do 12 stycznia 2000 roku we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z D. D. i z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez zawarcie z (...) czterech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...), (...), bez zamiaru wywiązania się z przyjętych zobowiązań doprowadził (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.464,01 zł, co wypełniało znamiona czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Oskarżony zawarł umowy z (...) sp. z o.o. nie mając zamiaru dokonywania jakichkolwiek opłat, niezależnie od tego, co się będzie działo z telefonami, które uzyskał. Nadto zawarł przedmiotowe umowy w tym tylko celu, aby w zamian za wynagrodzenie przekazać zestawy telefoniczne D. D., wiedząc że zostaną one sprzedane. Jest zatem oczywiste, że działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. i innymi osobami, dokonał wyłudzenia usług telekomunikacyjnych na szkodę (...) sp. z o.o., niezależnie od tego, że sam nie korzystał z tych usług. Sprawcą tego rodzaju przestępstwa jest nie tylko ten, kto wprowadza pokrzywdzonego w błąd, doprowadza go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a następnie korzysta z uzyskanej w ten sposób korzyści majątkowej, ale również i ten, kto działając w zamiarze wyłudzenia realizuje część znamion tego rodzaju czynu. Współdziałanie nie musi polegać bowiem nawet

na podejmowaniu czynności czasownikowej stanowiącej znamię czynu (por. wyrok SN, OSNPG 1980 r., nr 1 poz. 1). Samo porozumienie, statuujące współsprawstwo, może mieć charakter dorozumiany. Wystarczy, że sprawy mają świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, a więc muszą przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wykonywanej całości przedsięwzięcia (por. A. Zoll, K. Buchała, Kodeks karny, Komentarz, Zakamycze, 1998 r., t. I, str. 174). Do istoty współsprawstwa należy to, że każdy ze sprawców odpowiada za całość czynu zabronionego, w tym również za te jego elementy, których sam nie realizował. Dlatego S. D. (1) ponosi odpowiedzialność karną na zasadzie współsprawstwa za całość dokonanego czynu.

Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim w sposób zawiniony, gdyż kwestię wyłudzenia telefonów i usług telekomunikacyjnych obejmował swoją świadomością i chciał dokonać oszustwa w zamian za niewielką gratyfikację finansową, zdając sobie w pełni sprawę z bezprawności swojego zachowania, lekceważąc w ten sposób podstawowe normy prawne i społeczne.

Sąd rozstrzygnął sprawę na posiedzeniu w trybie skazania bez przeprowadzania rozprawy. Zamiarem Sądu było pełne uwzględnienie wniosku Prokuratora co do wymiary kary, gdyż wniosek ten był w pełni słuszny. Mając na uwadze wysokość szkody, sposób działania sprawców, znaczną odległość czasową czynu, brak starań o naprawienie szkody, trudną sytuację materialną oskarżonego, jego uprzednią niekaralność, a także konieczność wychowawczego oddziaływania kary oraz sprawiedliwej odpłaty, Sąd miał zamiar wymierzyć oskarżonemu S. D. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz zobowiązać go do naprawienia szkody w okresie próby, zgodnie z wnioskiem oskarżyciela. Na skutek omyłki pisarskiej, poprzez powielenie wymiaru kary pozostałych oskarżonych, w wyroku z dnia 15 lutego 2013 r. V K 1946/12 wymierzono S. D. (1) jedynie karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz zobowiązano go do naprawienia szkody w okresie próby. Zdaniem Sądu przy pełnej akceptacji stron co do uzgodnionego wymiaru kary na 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, powyższa omyłka może zostać sprostowana, jako oczywista omyłka pisarska. Niemniej w razie gdyby oskarżyciel nie uznał tego za właściwe, ma możliwość wniesienia apelacji, celem doprowadzenia wyroku do stanu zgodnego z jego wnioskiem, a w konsekwencji i z prawem.

Mając na uwadze aktualną sytuację materialną oskarżonego i wysokość kosztów postępowania, jak również brak możliwości sprawiedliwego podziału kosztów między oskarżonych, Sąd uznał za właściwe zwolnienie wszystkich skazanych z kosztów procesu.